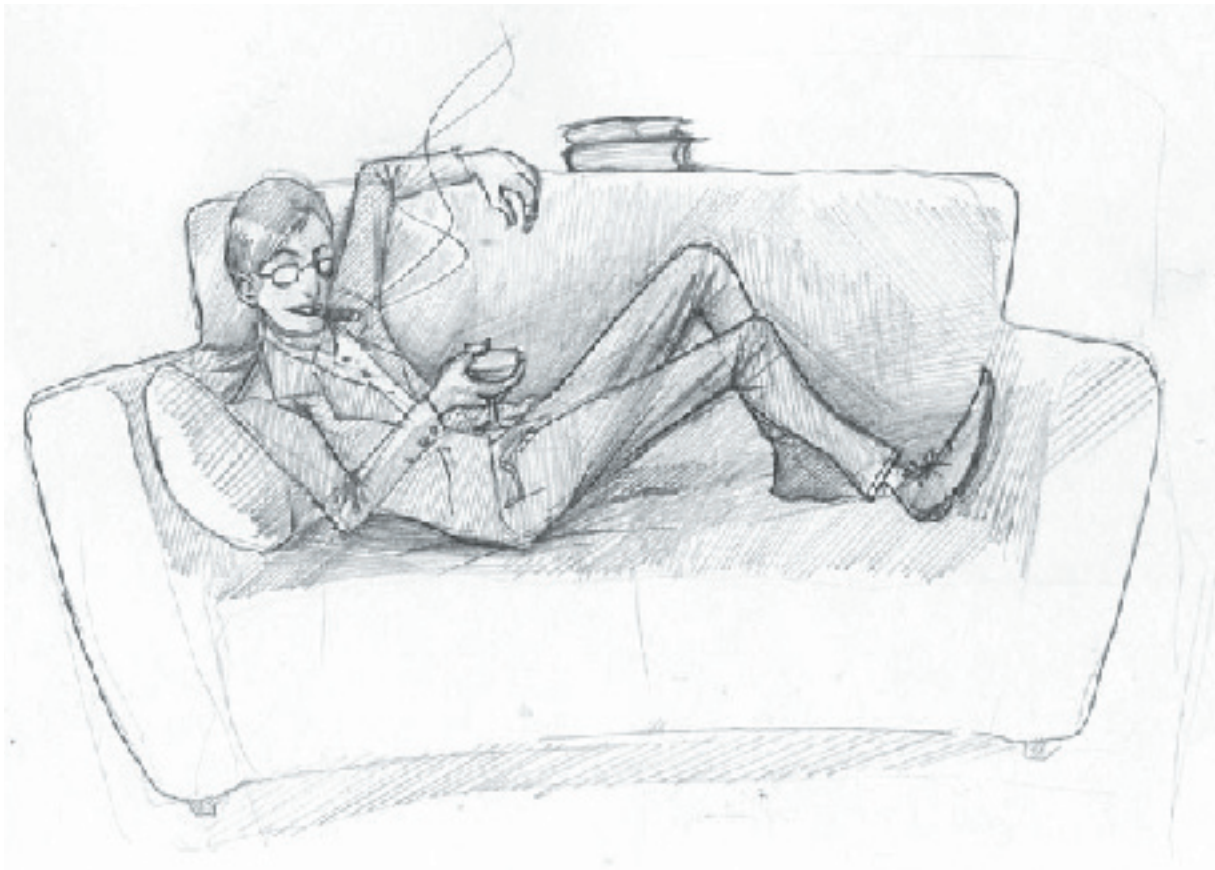

M.E.I.L.

Maru Elu Inspireerib Laamendama

Oktoober
2004
Hind: 7 kr
Nr 7

- o Joonas arutleb hariduse mineviku ja tuleviku üle
- o Helene maalib pildi õpetajast, kes on Köstri ja Lauri segu
- o Karin veetis suve vägivaljata ja koolirahus
- o 3 noort õpetajat võtavad mõõtu põhikooliteadmistes
- o Väliskorrespondent Hardi naerutab jälle Minu Koolis
- o Kes oled sina – gooti tšikk või kehakultuurlane. Toimetus teab
- o Indrek filosoferib teemal HIRM
- o Piia sai kõvasti retsida

Tere kõigile M.E.I.L.i lugejatele, uutele ja vanadele. Meie vapper leht on äsja ületanud kahe aasta künnise ja hooga sisse põrutanud kolmandasse, mis töötab tulla veelgi põnevam. Suvepuhkuselt naasnud M.E.I.L.i toimetuse lausa pakatab elujõust ja on suviste kõrbetuulte käes kakaokarva jume omandanud nagu ka võimsad säärelihased Tuukri tänaval surfamisest.

Nüüd soovime aga tungivalt jagada kõigi lugejatega oma mõtteid, muresid ja rõõme ning anda infot kõige muu põneva kohta, mida kooli peal näha on.

Jah, mina siin pakatan endamisi. Kuigi ausalt öeldes hakkab kogu see meelte üleliigne erutamine juba ära tüütama. Suvi oli küll tore. Ei. Suurepärase? (Ja ärge vinguge ilma kallal, ka see oli fantastiline). Aga nüüd on alanud kool. Mis teadupärast ei eelda meilt energiat, mõtlemisvõimet, loovust – veel vähem siis pakatamist. Või tundub see mulle nii.

Miks ma nii ütlen? Kas sellepärast, et õpetajad on mul palunud kasutada formaalsemat keelt? Pean ma siis õpikust maha kirjutama nagu teised? Jah, ka sellepärast. Või et mu äsja kooli vahetanud andekas sõber sai lugemiskontrolli eest kahe, kuna õpetaja ei uskunud, et ta nii head vastused ise oli välja mõelnud. Oleks ta siis tuimalt pidanud raamatut/õpetajat tsiteerima?

Üldjuhul ei pea ma ennast idioodiks (tegelaseks, kelle arengutase on kõige rohkem 3-aastase lapse oma). Üldjuhul. Aga kallid õpetajad, teie hulgas on neid, kes panevad nii mind kui ka minu saatusekaaslasti end tundma täiusliku lollina. Õpetajate päeva puhul tahaksingi öelda teile – usaldage meid ja meie tillukest arunatukest. Kust peaks tulema meie austus teie vastu, kui te isegi ei julge meid vahetunnis omapead klassi jätta? Või julgus tarkust taga nõuda, kui küsija suu pihta lüüakse, ja mitte öelda, et lajatatakse.

Lubage, me pakatame veel pisut oma toores tahumatuses. Lubage, et me mõtleme. Eks ole ju hiljemgi aega värvipimedusega rinda pista ja inimeste pinnapealsuses pettuda. Pakatagem siis, seniks kuniks jaksu!

Teie Helene

Üritusteküllane sügishooaeg

Reporter Heidi käis huvijuht Anne Villikult uurimas, mis on meie koolis toimunud ja mida huvitavat planeeritakse ette võtta uuel veerandil.

Heidi: “Mis hakkab juhtuma ürituste poolest koolis kuni detsembrini?”

Anne Villik: “Ürituste kava kuni detsembrini on veel koostamisel, aga ma võin kinnitada, et kui see valmis saab, siis läheb see kindlasti üles teise korruse stendile ja kindlasti ka õpetajate tuppa.”

Heidi: “Kuidas olete rahul sellel veerandil toimunud üritustega?”

Anne Villik: “Olen väga rahul! Õpetajate päev läks minu meelest ülimalt hästi. Mulle meeldis see, et abituriendid tegid õpetajate päeva sellel aastal ebatraditsioonilises kohas ehk siis kolmandale korrusele oli tehtud kohvik. See oli meeldiv üllatus. Rebaste pidu oli samuti väga tore. Eriline oli minu arust see, et 12-ndate klasside õpilased küpsetasid kõikidele rebastele koogid ja see oli minu arvates väga südamlik.”

Heidi

Kool arenevas teadusühiskonnas

Kogu maailm areneb tormiliselt. Pole palju möödas sellest ajast, kui me üritasime „muistset looduse imet“ tuld taltsutada. Ajapikku läks see meil korda ja edasi läks arenemine nagu linnulennul, leiutasime ratta, siis elektri ja lõpuks leiutasime ka asutuse, kuhu lapsed panna ja uhkelt nimetame me seda kooliks...

Alguses oli kool selline kerge ja muhe koht, ent siis leiutati üha uusi ja uusi aineid juurde, avastati veel rohkem ajalugu ja kästi see kõik lastel pähe tuupida.. Mis jäi vaesel lapsel üle? Laps tegi kõike, et kodusest lehmalüpsmisest ja sõnnikuloopimisest pääseda, ta õppis ja õppis. Oli ju hea emale öelda, et ma ei saa lauta sõnnikut loopima minna, ma õpin praegu, kuidas see sõnnik sealt lehmast väljub ja kui ma kunagi targemaks saan, siis ma ehk suudan lehma ümber ehitada nii, et ta enam sõnnikut ei väljutaks. Loomulikult olid vanemad sellise lapse üle uhked. Ja vaatasid rõõmuga, kuidas laps koos maailmaga areneb.

Aeg läks edasi, inimesed kolisid linnadesse, enam ei saanud lapsi lehmaga ähvardada, aga leiutati uusi nippe. Ajaloost on ju hästi tuntud üks mees, kes lapsi kutsus üles õppima. „Õppida, õppida, õppida,“ ütles Lenin ja lapsed õppisid, kes põhjusel, et saada uueks „Leniniks“, kes põhjusel, et mitte saada selliseks nagu Lenin. Aga au Leninile, tema sõnad läksid asja ette, sest lapsed tõepoolest õppisid.

Ajad möödusid, Lenin vajus unustuse hõlma ja tuli leiutada uusi vahendeid, et lapsi tarkust omandama sundida, vaja oli midagi efektiivset, midagi suurejoonelist. Otsustati püstitada Vabaduse kell, aga asjal ei olnud loodetud mõju noortele, noored tarbisid alkoholi ja sigarette edasi ja kedagi ei huvitanud see kool.

Ja korraga valgustas valgus meie helgemate teadurite mõttemaailma ja nad leiutasid e-kooli. Mis on e-kooli ülesanne? Kuidas ta parandab meie õppimist? Saladus peitub otsesides kooli ja kodu vahel. Meie vanemad saavad kodust lahkumata vaadata arvuti vahendusel meie hinnete seisu, puudumisi, märkusi ja koduseid töid. Aga kui vanemad on kõike seda näinud ega siis nad oma „usinat“ õppurist poega rahule ei jäta enne, kui kõik hinded on seal e-koolis viied ja kuued. Te ei kujuta ette, mis kavalusi on lapsevanemad välja mõelnud, teades oma lapse hinnete seisu reaajas. Ähvardused ja mängimine lapse südametunnistusega kuulub iga vanema igapäevaellu ja see mõjub! Sõna otsese mõttes mõjub, laps õpib ja muudkui õpib, tal on hirm. Ja kõike seda tänu e-koolile

Aga mida toob tulevik? Kas e-kool jääb püsima? Mina arvan, et ega lapsed seda isiklikult nii ei jäta. Nad hävitavad e-kooli, kuid see ei aita, sest teaduse võidukäik on alanud ja õpetamine areneb. Varsti pole vaja enam mingit kooli, lapsele istutatakse kiip pähe ja ta teab kõike, oskab kõike, on üliinimene ehk robot. Aga olles kaotanud koolid –oleme me kaotanud ka kohad, kus vormitakse seda inimese inimlikku poolt, aga kui keegi enam meie aju ei vormi, siis see vajub lihtsalt laiali ja voolab ära. Tulevik paistab üpris must, sest kui pole kohta, kus inimesele õpetatakse inimlikkust, siis pole olemas ka inimest – inimene lihtsalt ei sa eksisteerida. Surm on ainus lahendus. Aga surm inimestele – elu masinatele.

Joonas

VÕIDAN-VÕIDAD

Nagu te juba teate, on kevadest tegutsemas ei vägivalda grupp “Võidan-võidad”. Tuli suvi ning kõik läksid oma teed, aga “võidan-võidad” tegutses täies hoos. Nimelt grupp läks viieks päevaks Peipsi äärde Remniku laagrisse. Kohale jõudes ei suutnud ma uskuda, mida nägin. Ümberringi oli lagunened majad, “kas tõesti seal me ööbime?” ning jalgpalli- ja võrkpalliplats. Kas tõesti jalgpall? Kas on midagi veel hirmuäratavam? Vale aeg küsimiseks. Nimelt, kui olime oma tuppa saanud, tundus see aeg kõige hirmuäratavam: uks oleks peaaegu eest kukkunud ja voodi madratsid nägid välja, nagu poleks neid klopitud 5 aastat. Maja oli kohe lagunemise äärel. Vot see oli kõige hirmuäratavam. Toit oli seal õnneks söödav, kuid koht rikkus selle maitse. Õhtuti lendasid seal ringi tüütud väikesed kärbsed. See kõik tundus olevat õudusunenägu.

Kuid järgmisel päeval otsustasin, et asi pole nii hull, kui paistab. Tegevust oli seal organiseeritud viieks päevaks mõnusalt. Lapsed jagati gruppidesse ning igal grupil oli oma tegevus. Peale selle sai ka käia rannas. Laagri keskel tulid meile külla sõjaväelased, kes rääkisid, kuidas metsas hakkama saada, st. kuidas süüa, maskeeruda ja pesta. Need kolm meest olid ka Iraagis käinud ning näitasid meile pilte. Tundus nagu nad oleksid seda võtnud rohkem lõbu kui sõjana.

Loomulikult toimus seal ka ööhäire nagu igas tavalises laagris. Pidime orienteeruma saadud vihjete järgi ning leidma uusi vihjeid kuni jõuame lõpppunkti. Kuna see plats oli väike, käisid kõik esimese grupi järgi. Ei tundunud eriti huvitav, oleks pidanud seda rohkem planeerima.

Seal toimus ka Remnivisioon 2004, kus võttis osa enamik koolidest, kaasa arvatud meie, TJG. Kahjuks ei saanud me head kohta, aga me vähemalt proovisime.

Nagu ikka oli viimane päev masendav, kahju oli lahkuda sealt ülitoredast ja lõbusast kohast. Mis siis, et koht oli kole, see ei tähenda veel, et seal lõbus ja tore polnud. Alati võib olla veel jubedam.

Karin

KOOLIRAHU 2004?

Kuid laager polnud suveks veel kõik. Nimelt sõitis “võidan-võidad” kaheks päevaks teise Eesti otsa, Valka. Kuid mitte niisama, vaid seal kuulutati välja Koolirahu 2004. Ja ka meid oli sinna kutsutud esinema. Oli küll pikk ja väsitav reis, kuid see tasus ära. Kohale jõudes vaatas meie vastu terve kena kamp Valga-klemme. Kui olime end mugavalt sisse seadnud, tehti meile ekskursioon Valga linna peal, st. et meile näidati kohalikke riidepoode. Peale selle nägime ka Valga raekoja platsi, mis sarnanes üldiselt Säätumarketi parklale. Ekskursioon muidugi kedagi ei huvitanud, lapsed kippusid rohkem poodidesse. Kuna esinemine oli teisel päeval, pidime õhtul hoolega proovi tegema. Proovi tegemine võttis rohkelt aega, kõik oli ununenud. Viimased proovid enne tähtsat päeva ja magama. Järgmisel päeval kiiresti üles, sööma ja viimane proov. Kõik läks sujuvalt. Kuid enne meie esinemist olid seal veel tantsutüdrukud, kes andsid publikule fantastilise show. Peale seda pidasid tähtsad inimesed kõnet. Kohal oli ka Riia linnapea koos oma koera ja naisega. Muidugi olid kohal ka kaamerad ja ajakirjanikud, kes sibilisid ringi, et saada intervjuusid. Meie etendust tulid vaatama vähesed, aga see meid ei heidutanud. Esitasime oma näidendi ilusasti ära, kõik läks perfektselt.

Kindlasti ei jäänud see etendus meie viimaseks.

Karin

Esmaspäev (20.09.04), teisipäev (21.09.04), kolmapäev (22.09.04)

Olgugi, et ristimisest on möödas nädalaid, on rebaste hinge jäänud kirkad mälestused. Klassikalisel kombel võistlevad nendeski hea ja kuri. Antud kirjutis ei ole etteheiteks abiturientidele, vaid meeldetuletuseks, miks tegelikult antud pühitsemisorgia toimub.

LOOK

Alustame siis lühiülevaatest. Iga retsimise juurde käib muidugi mõista rebase look. Abituriendid kui targad võiksid samuti aru saada, et see termin ei seisne ainult näoilmes. Miks mitte asendada mõni totakas üritus hoopis antud teemalise kostüümi-etendusega? Rääkides näomaalingutest, siis sellegi asja põhimõte on kõigil ununenud. Briljantroheline ja ühtse tooniga marker on küll tore, aga kahjuks see mitte ei ergasta vaatepilti (nagu peaks), vaid suretab noorte entusiasmi. Miks üldse kedagi sodida – ma mõtlen, et maskid oleksid arukamad? Igava teemaga joonistusvõistluse asemel oleks võinud viimne kui üks pudilõug endale ise maski teha.

TEGEVUS

Rääkides vahetundide tegevusest, mida jälgis hoolikalt terve koolipere, ei olegi otseselt mingeid etteheiteid. Tundub isegi mõttetu seda praegu mainida ent traditsioonide piires võiks siiski lisada, et need olid nõmedad. Saagem aru, et kool on hariduse andmiseks ja vahetunnid peaksid püsima moraali piires (rääkimata koolikorrast - nimelt tont teab, mis otstarbel kasutati odekate tegelikult). Ma ei hakka midagi maha tegema, ausalt, ei olekski mõtet, kuid vaskakule kalduvaid porgandisöömise ja kaheteistkümnenda klassi konide korjamist oleks võinud asendada millegi harivamaga. Miks mitte lasta rebastel esitada näitemäng vms? Ma arvan, et see oleks olnud väga hea vaheldus, eeldades, et enamik kümnendikest tegeleb iga päev „porgandi söömise” ja koni korjamisega.

Mis veel puutub tegevusse, siis pean tunnistama, et ei olnud kuigi raske sellest viilida. Vast mossis nagu aitas, sest ega nad läheneda enam julgenudki, kui tõsiselt keelduti, vähemalt nõnda oli noormeestest abiturientidega. Plikad raiusid edasi, kartmata, et mõni puberteet läheb taaskord ülepiiri ja pistab röökima. Õnneks ei läinudki. Kuigi mõni oli piiri peal. Kui inimene tahab üksi olla, siis las ta olla – torkimine paremaks ei tee.

VÕIMUVÕITLUS

Me kõik teame, et naised on nõrgad, seda on meile õpetanud see Järveotsa kool nii teoorias kui praktikas. Nii veendusime selles taas kord rebaste retsimisel. Ma ei tunne ühtegi kümnendiku, kes minuga hetkel ei nõustuks, seega ma esitaksin siin palve: Kõik kallid 12nda klassi neiud, kes te olete kohe-kohe valmis eluteele astuma, palun hoidke enda ristimisest päritud komplekse vaos, sest ei ole sugugi lõbus vaadata kui ebastabiilsed te tegelikult olete. Saage ükskord aru – tegemist on uute inimeste õnnistamisega, mitte teie eneseteostusprobleemidega. Oma halvad naljad jätke ka koju, keegi neid nagunii ei mõista.

VIIMANE ÕHTU

Legendid kolmapäeva pärastlõunast on suured. Kahjuks ei oska ma anda korrektset hinnangut, sest ei viibinud ise paigal. Teiste jutu (ja asitõendite) järgi olen aru saanud, et mul vedas, sest seal ei tehtud midagi muud kui rebasekalla pirukat. Just nende komponentidega lõristati inimesi mööda kooli treppe. Mõni sai rohkem, mõni sai vähem, mõni ei saanudki. Ja siis me räägime ohutust koolikeskkonnast...

Kui kord jõuti aulasse, kus ootas küünalde allee, oli justkui melu vaibunud. Inimesed naeratasid, ununenud oli ennist mõeldud viha. Käes oli vannete aeg. Nii sai igagi rebase silmapaar endale päris oma tunnistuse. See oli muidugi väga armas jne

MILLES ASI TEGELIKULT ON

Siia matsingi ma kõige olulisema kana. Tahan teile kõigile meelde tuletada, miks retsitakse rebaseid. Antud rituaal on teadupärast käibel, kuna noort inimest peab ette valmistama tulevaseks eluks, aga tegemist ei ole küpsuseksamiga, vaid hoopis millegi sellisega, mis õpetab rebasele positiivset maailmavaadet. Kui ma nüüd mõtlen, kas selline on tegelik maailm, nagu mulle näidati neil päevil, siis tean, et vastus on eitav. Elu ei koosne ju ainult teiste „sodimisest”, garderoobi lakkumisest, pimesi usaldamisest. Elu ei haise nii nagu kalad, ei maitse nii nagu sinep. Elu ei lõppe nii nagu TJG retsimine, elu ei ole odekolonni austamine trollibussis – nii nagu näitas meile 2005a lend. Sellest hoolimata ei ole mul makstud 15 kroonist kahju (ma lihtsalt kahtlen, mis sellest rahast sai). Võib-olla olen lihtsalt optimist ega saa aru, mis on tegelikult elu, ometi ei usu ma, et see on karmim kui kaos. Side lõpp.

M.E.I.L.i toimetuse tuli nahaalsele ideele panna pidevalt meie teadmisi kontrollivate punase pastakaga pedagoogide endi teadmised proovile. Sellel korral jäi toimetuse tee peale ette 3 noort õpetajat: eesti keele ja kirjanduse õpetajad Ann Aruvee ja Triinu Lehtoja ning ajalooõpetaja Dagmar Seljamäe.

Nimi: **Triinu Lehtoja**

1. **Füüsika:** kuidas nimetatakse teisiti valgusõpetust? Ei taha meenutada. 0p
2. **Matemaatika:** kui palju on 5 kolmandas astmes? 125. 1p
3. **Ajalugu:** millal avati Järveotsa Gümnaasium? 1982. 1p
4. **Geograafia:** kumb on pindalalalt suurem, kas Eesti või Taani? Eesti. 1p
5. **Inglise keel:** tõlgi: an apple a day, keeps the doctor away. üks õun päevas hoiab arstilkäigu ära. 1p
6. **Vene keel:** mida tähendab “ну погоди” ? No oota sa! 1p
7. **Anatoomia:** kus asub inimese kõige väiksem luu? Äkki sõrmes? 0p
8. **Kunst või kunsti ajalugu:** kumb on kunstnik ja kumb leidur: Leonardo da Vinci ja Leonardo di Caprio? Leonardo da Vinci: kunstnik, leiutaja. 1p
9. **Muusika:** milline noortebänd võidab jaapanis südameid? Olen üsna muusikakauge. 0p
10. **Sport:** millised alad kuuluvad 10-võistlusesse? 100-m jooks, kuulitõuge, kaugushüpe, kõrgushüpe, kettaheide,

Ma ju ei spikerda, see on kõigest raamat.

- teivashüpe, 110-m tõkkejooks, 400-m jooks, odavise. 1p
11. **Kirjandus:** kes oli esimene eesti soost kirjanik? K.J. Peterson. 1p

Kokku: **8 punkti 13st**

Nimi: **Ann Aruvee**

1. **Füüsika:** kuidas nimetatakse teisiti valgusõpetust? Optika. 1p
2. **Matemaatika:** kui palju on 5 kolmandas astmes? $5 \times 5 \times 5 = 125$. 1p
3. **Ajalugu:** millal avati Järveotsa Gümnaasium? 1982. 1p
4. **Geograafia:** kumb on pindalalalt suurem, kas Eesti või Taani? Eesti. 1p
5. **Inglise keel:** tõlgi: an apple a day, keeps the doctor away. Üks õun päevas hoiab arstid eemale (e. Eesti versioon: Terves kehas terve vaim). 1p
6. **Vene keel:** mida tähendab “ну погоди” ? Oota vaid (vist. 1p)
7. **Anatoomia:** kus asub inimese kõige väiksem luu? Varbas või keeles. 0p

Mõttese vajunud Ann Aruvee

8. **Kunst või kunsti ajalugu:** kumb on kunstnik ja kumb leidur: Leonardo da Vinci ja Leonardo di Caprio? Leonardo da Vinci on leidur ja mõnes mõttes ka kunstnik (kui ta jooniste taset arvestada). Leonardo di Capriot ei peaks nagu eriti kummaksi. 2p

9. **Muusika:** milline noortebänd võidab jaapanis südameid? Maarja-Liis Ilus oli kunagi, nüüd äkki Vanilla Ninja. 0,5p

10. **Sport:** millised alad kuuluvad 10-võistlusesse? 100 m jooks, 110 tõkkeid, kuul, oda, ketas, kaugushüpe, kõrgushüpe, 400 m jooks, 1500 m jooks, teivashüpe. 2p

11. **Kirjandus:** kes oli esimene eesti soost kirjanik?

Kristjan Jaak Peterson. 1p

Kokku: **11,5 punkti 13st**

Nimi: **Dagmar Seljamäe**

1. **Füüsika:** kuidas nimetatakse teisiti valgusõpetust? Optika. 1p

2. **Matemaatika:** kui palju on 5 kolmandas astmes? $5 \times 25 : 125$ V:125. 1p

3. **Ajalugu:** millal avati Järveotsa Gümnaasium? 1937. 0p

4. **Geograafia:** kumb on pindalalt suurem, kas Eesti või Taani? Eesti. 1p

5. **Inglise keel:** tõlgi: an apple a day, keeps the doctor away. Üks õun päevas hoiab arsti eemal (st. tervisele kasulik). 1p

6. **Vene keel:** mida tähendab “ну погоди”? Oota sa! 1p

7. **Anatoomia:** kus asub inimese kõige väiksem luu? Randmeluu mõni osa. 0p

8. **Kunst või kunsti ajalugu:** kumb on kunstnik ja kumb leidur: Leonardo da Vinci ja Leonardo di Caprio? Kunstnik: Vinci, leidur: Vinci. 1p

9. **Muusika:** milline noortebänd võidab jaapanis südameid? -. 0p

10. **Sport:** millised alad kuuluvad 10-võistlusesse? Kaugushüpe, teivashüpe, tõkkejooks, 100 m jooks, odavise, kõrgusküpe, kettaheide, 200 m jooks. 0,5p

11. **Kirjandus:** kes oli esimene eesti soost kirjanik? Kristjan Jaak Peterson. 1p

Kokku: **7,5 punkti 13st**

Ma võin, ma saan, ma tahan.

Reportaaž sellest, kuidas õpetajatel oli 5. oktoobril lõbus

Oktoobrikuu esimesel teispäeval üritati ka Tallinna Järveotsa Gümnaasiumis unist koolipäeva väheke turgutada ja näidata, et ka koolis on peidus üllatusi. Juba hommikul kollase maja uksest sisse astudes tabas inimesi esimene üllatus – turvamehed, iga vähegi kahtlasem inimene paluti astuda seina äärde ja otsiti läbi. Ja ka müts tuli oma juuksepahmakast juba ukse juures lahutada. Kool on püha koht.

Õpilaste õnneks peab märkima, et toimus ainult viis tundi. Alklassidele andsid tunde vastavalt traditsioonidele 12. klassi õpilased ja ka mõni targem üheteistkümnenda klassi õpilane oli appi kaubeldud. Alklassilastele oli kindlasti päris huvitav ja naljakas näha uut ja

karastamatut õpetajat klassi ees taidlemas. Ma arvan, et nii mõnigi abiturient taganes oma plaanist tulevikus õpetajaks saada. Lastele möödus kindlasti see päev palju kiiremini kui tavaline koolipäev. Hopsti, alles oli hommik ja hopsti tunnid läbi, aga mälestus päevast jääb kauaks mällu püsima.

Peale viiendat tundi toimus elukutselistele õpetajatele kogunemine. Kogunemisel pidas meie kooli director (Raivo Verk) õpetajaid kiitva kõne, õpilane oli natuke nõrдинud, kuna õpetajad õpilasi liiga vähe usaldavad ja õppelajuhataja (Õie Nikkel) luges katkendi Tuglaselt.

Kolmandale korrusele oli otse kui võluvael tekkinud kohvik, kus õpetajad said ka head ja paremat

maitsta. Söömise kõrvalt jäi ka aega võistelda. Toimus aliase stiilis võistlus, mille võitis enda sõnul ülivõimsalt võistkond “Noorus ruulib” koosseisus õp Riisma, õp Poks, õp Lehtoja ja õp Simpson. Auhinnatud said nad kommidega ja ka diplom oli neile ette nähtud, mida oleks hea järeltulevatele põlvedele näidata.

Võtaksin endale õiguse ja tänaksin 12. klassi ja nende juhendajaid toreda õpetajate päeva eest, sest nad andsid neile võimaldatud tingimuste juures kõik endast, et õpetajatel ka mõnikord tore oleks...

Joonas

Abiturient tarkusepisikuid levitamas

Mõtisklusi hirmu teemal ehk õpetajate päev

“Meil ei ole midagi karta peale hirmu enda”. Sellise vahva loosungiga sai hakkama üks tore Ameerika riigimees just enne seda, kui too õilis maa näitas, milline on tõeline paanika ühele ebaõnnelikule, kuid samas nii ahvatlevalt naftarikkale, Lähis-Ida riigile. Jah... ei hakka mina lahkama Iraagi sõja tagamaid ega ka Ameerika sisepoliitilisi aspekte (selliste teemade jaoks on meil olemas spetsiaalne inimene – Tuvi!), seevastu aga sooviks ma lähemalt juurelda just hirmu teemadel. Loomulikult on tavaline kohata hirmu väikesel määral koolimaja läheduses (pisike värin hinges ei ole liiga ebatavaline nähe, sooritades kontrolltööd või seistes klassi ees ja rääkides asjadest, mida sa mõnikord üldse ei jaga). Kuid samas ei tohiks kuuluda kartus ja usaldamatus tugevate juhtide juurde, kes peaksid meist kasvatama iseseisvad ja konkurentsivõimelised inimesed. Nagu näete, ei mahu hirm lihtsalt selle pildi peale ära.

Loomulikult ei keeruta ma asjata seesuguse teema ümber: põhjuse andis mulle 5ndal oktoobril toimunud üritus nimega “õpetajate päev”. Mina mõistan vaevata sellise päeva vajalikkust - pedagoogid on kahtlemata teeninud oma raske tööga ära võimaluse tulla kord aastas kooli ning näha toimuvat läbi õpilase silmade, kuid kahjuks ei olnud nähtavasti samal arvamusel meie kalli kooli toimekas juhtkond, kes otsustas panna veto peale paljudele selle päeva jaoks mõeldud sündmustele, tuues ettekäändeks hirmu abiturientide oskamatus eest korraldada üritust ning ka samavõrra tõsise probleemi nimega “õpetajate huvi puudumine toimuva vastu”. Peakorraldaja õp. Ruti Nõmm, kes oleks pidanud hoolitsema kogu projekti õnnestumise eest, ei saanud isegi võimalust oma ideid katsetada ja pidi oma algse “valge stsenaariumi” tundmatuseni ära kärpima. Nõnda jäi hilisem “must stsenaarium” ilma nii spetsiaalselt õpetajatele mõeldud tundidest kui ka pedagoogide vahelistest spordivõistlustest. Samas kaotas ka lõpetajate klass võimaluse anda tunde kõikidele algkooli klassidele, mis kokkuvõttes valmistas asjaosalistele sellise pettumuse, et tõsiselt kaaluti kõikide ürituste täielikku ärajätmist. Õnneks olukord niikaugale ei jõudnud ja traditsionaalsed 1-4 klass said oma tunnid “uute õpetajate” käest kätte, samuti toimus ka esialgselt ettenähtud “õpetajate kohvik”, kus pedagoogid said vaheaegadel hinge tõmmata, kohvi juua ja kuulata klaverimuusikat spetsiaalselt selle jaoks muusikaklassist kohale veetud pilli abil. Jah, vastupidiselt algsetele kartustele nautisid üritusi tegijatest rohkem vaid õpetajad ning eks selles ju asja iva oligi...

Kui õpetajad on juba maast-madalast kasvatanud üles generatsioone noori inimesi, siis mis oleks neile ilusam kompliment, kui näha noori jagamas edasi noid samu kogutud teadmisi. Ka on selline pedagoogi ameti proovimine enamikule lõpetajaile (välja arvatud nood, kes selle päriselt oma erialaks valivad) vaid ühekordne võimalus elus. Veel mainiks ma, et oma looga ei loobi ma kivi kellegi kapsaaeda, vaid esitan lihtsa küsimuse: kui inimene on teie (nii pöördun ma juhtivpedagoogide poole) poolt üles haritud, siis miks kardate te anda talle võimu pisemate harimiseks. Sest eks kajastu ju tihti peale õpilaste teadmistes ka õpetajate omad.

Indrek

RAADIORUUM – NON GRATA?

Kas olete käinud kohas, kust jõuab muusika teise korruse koridorini? Teate Te üldse seda kohta? Olete ehk mingitest salajastest allikatest midagi kuulnud, aga mida? Jah, see on raadioruum, mis saab nüüd uue kuue projekti “Raadioruum koduseks” käigus.

Aga miks on meil vaja, et praeguse kõleda ja külmavõitu muusikapesa asemel oleks hubasem ning meeldivama õhkkonnaga ruum? Eks ikka selleks, et seal pesitsejatel oleks meeldivam oma saateid teha. Nüüd sa mõtled kindlasti, et miks peaks meil seal parem olema, kui sinul vahetunni ajal koridoris? Ei, meil pole seal sugugi parem. Antud hetkel on seal olukord üsna kõle, talviti aga lausa jäine. Seega, mida positiivsem ja rõõmsam on meie olemine seal raadios, seda paremad ja mõnusamad saated jõuavad Sinuni seal koridoris.

Kuid meie ettevõtmisel on mängus ka teised huvid. Nimelt, kes Teist tahaks tulla sellisesse kohta, kuhu isegi kass vihмага ei läheks ning eelistaks väljas passida? Ja lisaks sellele veel veeta seal mitmeid tunde oma kooliaastate jooksul? Usun, et mitte keegi. Just sellepärast olekski meil vaja paremaid töötingimusi, et tekiks suurem huvi raadiotegevuse vastu, sest kui meie üsna varsti kooli ära lõpetame, siis poleks enam kedagi, kes muusikapesale elu sisse puhuks. Soovime, et tekiks vahva raadiotegevuse traditsioon, sellepärast tahamegi endale järeltulijaid – neid, kes viitsivad ja suudavad seda tava edasi viia. Mängust ei jääks välja ka meediaklassi õpilased. Ka teile on meie lootused suunatud...

Kuidas saan mina kaasa aidata raadioruumi olude muutmisele? Oled ehk midagi juba kuulnud sellest, et keegi kuskil meie koolis kogub vanu patju ja tekke? See on raadioruumi seltskond. Kui sul leidub kodus kodus patju-tekke, mida keegi ei kasuta, siis võid nad julgesti kooli tuua ning Helene ja Heike (11 a klass) ja Kauri või ükskõik, kelle teise kätte anda, kes muusikapesas tegutseb. See on just sinu võimalus saada mingit pidi raadioga seotud! Tule ja võta sellest osa!

Heike

Ohutus ennekõike!

Röökimine hõbe, vaikimine kuld.

Natüürmort elust enesest.

VAIKUS MAJJA!

Kas pole kummaline, et kõik jäid wait, kui Köster sisse astus ja mitte keegi ei krabistanud kommipaberitega, kui õp Lauril midagi öelda oli? Mis tegi nendest õpetajatest autoriteetid? Miks osasid õpetajaid kuulatakse rohkem kui teisi?

Loomulikult pole õpilased, nagu päevadki, vennad ja kõik me otsime õpetajas erinevaid asju. Kindlasti on õpilasi, kes anarhiat klassiruumis armastavad ja kõik endast sõltuva teevad, et olukord rahulikumaks ei muutuks. Tõttõelda on see mulle endalegi kunagi nauditav tundunud. Midagi peab ju olema, mida oma lastelastele rääkida?! Aga enamjaolt ootan ma õpetajalt siiski kontrolli olukorra üle. Ma ootan ja vahel ka provotseerin õpetajat, et näha kas ta suudab mu ebakindla teismelise hinge taltsutada.

Minu jaoks on üks tähtsamaid iseloomuomadusi õpetajas tugev iseloom. Karakterivaba õpetaja on, nagu suitsuprii koolgi, naljanumber. Õpetaja peab olema keegi, keda sa austad. Aga kuidas sa austad inimest, kellel puudub oma arvamus? Tühjade silmadega rahulikud ja meeldivad inimesed on mind alati pigem närvi ajanud kui midagi muud. Teine asi – liiga üheülbaline karakter on lihtsalt igav. Tähelepanu kisub pinginaabri pinalisse ja sinna see tunnikord ka kaob.

Muidugi teinekord külastab tugev iseloom äärmusi ja tulemuseks on pedagoog, kes lihtsalt ajab sulle hirmu nahka. Hirm sõimu ees ei peaks olema see, mis meid motiveerib. Nende õpetajate tunnis valitseb küll haud (väga tähendusrikas, kas pole?)vaikus, aga mõttetöö asemel võib pinevas õhustikus kuulda vaid hirmuhigi kogunemist oimukohtadesse. Jah see on tõesti sedalaadi austus „mis on välja mõeldud, et asendada tühja kohta, kus peaks olema armastus“ – nagu on öelnud Anna Karenina, mitte midagi positiivset.

Ja ka veidrused on ülepaistatud kujul ainult segavaks faktoriks. Nagu ka miinustesse vajunud huumorimeel. Ei tea, kas see ainekava (mis mõnel õpetajal ilmselt kodus voodi kohal kuldraamis seisab) näebki ette õpilase surma igavuse kätte veerandi lõpuks või arutut hüplemist teemalt teemale. Mine sa tea. Mina seda õpetajaskonna püha graali oma käte vahel pole hoidnud.

Mis oli Köstril ja õp Lauril veel ühist? Nad olid kohutavalt targad. Rumal ja oma ainet mitte valdav õpetaja on lausa õudusunenägu. Mõelge nüüd – kui ebapädev arst võib tappa oma patsiendi, siis võib harimatu õpetaja surmata meie teadmisanu. Õnneks on mul isiklikult au olla paari kohutavalt targa õpetaja õpilane. Suur aitäh neile! Ainult tarkusest jääb loomulikult väheks, ka õpetajameisterlikkus peab tasemel olema, sest vaevalt möllav puberteet ainult tarkuse taha takerdub, kui ta tunni ajal verbaalselt avalduda soovib.

Ja vahest kõige olulisem üldse, kui nii öelda võib, on minu jaoks see, keda õpetaja minus näeb. Kas ta vaatab mind kui last – rumalat, vastikut, ta-niikuinii-ei-viitsi-õppida last või ta vaatab mind kui noort inimest, kellele tal on nii palju anda ja kes tahab seda kõike ka vastu võtta. Siis ma tunnen seda rõõmu õppimisest, millest nii tihti räägitakse. Ja kui ma juba olen otsustanud õppida, siis ei hakka ma ju oma ees istuva klassiõega tunni ajal ka kleepse vahetama vms. Eelarvamused, mu daamid ja härrad, ei vii mitte kuhugi peale suvetöö. Ja sinna ei taha meist keegi – ei siit ega sealt poolt õpetajate toa ust.

Ideaalset õpetajat ei ole olemas. Veel vähem on olemas ideaalne õpilane. Tunnikord on mõtteline kompromiss, milles me kõik mängime oma rolli. Tihtipeale on just õpilased need, kes oma osaraamatud maha on jätanud, aga õpetajad ei tohi olla need targad, kes järgi annavad (tsiteerides keemikut). Kas õp. Laur murdis oma poogna pooleks, kui Toots Pontu kooli tõi? Sest neid õpetajaid, kes ei oma potentsiaali viiulit nurka visata, me teistest rohkem ka kuulamegi.

Helene

Minu kool

Õpetajate päev ehk jätke vanainimene rahule

Direktorihärra sõidab oma väarika automobiiliga järve äärde välja ja pargib hoolikalt pilliroo ja kõrkjate vahele. Autost välja tõustes hakkab ta aega viitmata katma masinat kaasavõetud värviliste vahtralehtedega. Sellega maha saades keerab ta salli üle nina, kergitab mantlikraed ning tõmbab pea õlgade vahele. Nagu Peata Ratsanik hiilib ta kooli väravast sisse.

Kõrvad kikkis kuulatab kooli peamees õppeasutuse häält. “Õhk on puhas,” sosistab ta endamisi ja hiilib teisele korrusele. Ujula juures oleks meie hiilija äärepealt kokku põrganud kolleeg Kehalise õpetajaga. Direktorit päästis üksnes välkkiire tegutsemine - ta imiteeris peeglit. Kehaline lähenes “peeglile” ohtlikult lähedale. Direktor kartis juba, et nüüd on ta laulud lauldud, kuid Mahlapuu peatus, kergitas kulmu ja jalutas edasi. Vaevalt oli ta koridori nurga taha keeranud, kui “peegel” jälle direktoriks muutus ja edasi hiilis. Jõudnud kabineti, lukustas direktor ukse.

Samal ajal on õpetajate tuba tihedalt kaetud pidupäeva pühitsevate pedagoogidega. Kaetud laua taga on istet võtnud sitsides-satsides naispool ja soliidsetesse ülikondadesse rietatud meesõpetajad. Paksud sööklanaised veavad parasjagu sisse kuuma auravat kartulipada. Laual lebab hiigelsuur kreemitort, õunavaagen, muidugi küpsised, morsikannud, hapukurgitaldrikud ja süldimägi. Füüsikaõpetaja tõmbab kotist välja kolmeliitrise hapukapsapurgi, tühjendab selle kelmikalt enda kaussi ja asub tööõpetuse õpetajale elavalt selgitama ise sissetehtud aiakraami eelistest. Nurgas istuvad keemiaõpetaja ja näiteringijuhendaja. “Aga Grease läks eelmine kord nii hästi, mispärast me ei võiks seda ka täna teha?” pärib esimene.

Näiteringijuhendaja kirtsutab nina ja sõnab: “Ei, see ei lähe mitte. Ega` s kaks korda saa ühte leiba seedida. Publik tahab midagi uut.”

“Njaa, kah õige. Hmm... Aga me võiksime ju Grease tagurpidi läbi tantsida,” elavneb keemiaõpetaja.

“Mkmm, see pole enam see. Ma tean, mida me teeme!”

“Mida siis, õelge ainult.”

“Me teeme Jeesus Kristus Õpetajat. Vot nii,” ütleb näiteringlane uhkelt.

Keemiaõpetaja vaatab teda suure imetlusega. “Geniaalne, lihtsalt geniaalne.”

Kirstus mõnda aega kraamides leiab direktor üles plekk-kausi. Samovari juures täidab selle kuuma vee ja sinepipulbriga. Niiviisi varbad soojas istudes, ehk isegi väikse külmarohu visanud, mõtleb ta elu ja asjade üle järele.

“See niiskus võtab ikka täiesti läbi. Vasak jalg tõrgub nagu loll eesel – hakka või ühe jala peal keksima,” mõtiskleb direktor. “Ma loodan, et keegi minu siiahiilimist ei märganud. Teate, see koolielu võib ikka vahel väga jube olla. Eriti õpetajate päeval. Tõsijutt, kui ennast ära ei peida, siis juba naljalt ei pääse nendest neetud imalatest tortidest ja küpsistest. Ainult mugi. Ja kui ei taha, siis topitakse suhu. Alati saadetakse suurte korvidega veel kojugi kaasa. No olgu, sööd ühe taldrikutäie, sööd teisegi, arusaadav, aga ega sellega ju ei lasta piirduda. Pöörad korraks selja ja selle sekundiga on keegi kurivaim taldriku sülti täis uhanud. Vastik lihtsalt. No mis sa vaene inimene teed ära. Tagasi ei kõlba ju ka panna.”

Härra direktor paneb tasaselt mängima oma lemmikplaadi. Vinüüli hubast krabisemist kuulates jälgib ta mõtlikult akna taga langevaid lehti ja loodab, et teda ei avastata.

Hardi

Lugu noorest õpetajast

Elas kord kuningas, kellel oli kolm tütart. Vanemad tütreid olid mõlemad inetud ja upsakad, noorem aga oli ilusaim ja leebeim tüdruk, keda võis vaid ette kujutada. Kuidas see nüüd täpselt juhtus, aga ühel õhtul rääkisid kolm kuningatütart ametitest, mida nad pidada tahaksid.

“Mina tahan saada printsessiks,” ütles kõige vanem kuningatütar. Teine soovis iluduskuninganna või vähemalt taksojuhi kutset.

“Päh,” ütles noorim ja naeris, “te mõlemad soovite väga palju. Mina seevastu oleksin rahul ka õpetaja ametiga.” Järgmiseks hommikuks olid nad oma vestluse juba unustanud. Aga kui nad hommikueinet võtsid, kuulsid nad ukse taga kohutavat möirgamist. Ja mis see oli!? Kaks kuraditosinat väikseid põngerjaid olid karjades tulnud tarkust ja oma õpetajat taga nõudma. Te võite ette kujutada, kui väga olid tüdrukud kohkunud, sest klassitais lärmavaid jõmpsikaid oli üks hirmsaimaid asju siin ilmas. Kuningas ja kuninganna ei osanud midagi ette võtta. Lõpuks otsustasid nad saata kanatalitaja lapsi laiali ajama. Vaevalt oli aus vanaeit ukse taha jõudnud, kui lapsed karjusid nii kõvasti, et eidel kõrvad plahvatasid. Täpselt sama lugu juhtus ka ülejäänud teenijaskonnaga. Vallikraav täitus jõudsalt vere ja laipadega. Lossirahvast olid järele jäänud vaid kuningas ja kuninganna ning kõige ilusam tütar. Kuningal ei jäänud muud üle, kui süda kõvaks teha ja pere kõige veetlevam tütar välja saata.

Hetkel, mil kuningatütar oma kauni näo lossiuksest välja pistis, jäi kogu klass silmapilkselt vait. Lastekari võttis kaunitaril käe alt kinni ja vedas ta metsa suunas. Sellest ajast peale pole seltskonnast midagi näha ega kuulda. Tõsi, aeg-ajalt on jahimehed kuulnud üle väljade kaikumas naeru, mida võib omistada vaid õnnelikele lastele.

Hardi

Objektiivne aruanne inimkonna arengu kohta.

Kui langeb tsivilisatsioon...
kultuuri õgib rullnökk,
ja maailm ennast põhja joob,
ning trance-ist langeb rokk...

Jah kole aeg on tulemas,
mil elu kaotab sära,
ma juba otsin pudelit,
see ilge päev on täna.

Lööb “mainstream” troonilt ilusa
ja narkot laseb veeni,
ning nukralt ulub riigimees,
sest diiler rohkem teenib.

Kaob ära täiesti me maalt,
nii pillimäng ja laul,
ning bemarkite sõidumüra,
saab muusikute au.

Veel häabub kiirelt kirjandus,
vaid säilib vaimuvaesus,
ning õhtul uinub iga mats,
o´ dressipüksid kaisus.

Jah tülgestus mind närrib seest,
kui näen su tühja irvet,
ka tean et rikub riie meest,
kui kannad sporditarvet.

Suitsiid on ainus võimalus,
sul vaene haige reo,
sa lõika endal läbi käed,
ning kaela silmus seo.

Kui võtsid kuulda minu nõu,
nüüd lebad vereiloigus,
siis tea, et tänab maailm sind...
Ja jälle võitis õiglus!

Indrek Laanemäe.

JUMALA LOOMAAED ON KIRJU

Olgugi et tegelikult ei ole looduse kirjut sortimenti kaubaartikliks võimalik jaotada, oleme ühes toimetusega välja toonud mõned eredamad inimtüübid, keda Järveotsa kooli peal kohata võib.

- Ninatargad – suhteliselt vaiksed, kuid iseteavad. Vahel isegi upsakad. Kalender-märkmik ja sapised kommentaarid punnitavad taskutest. Head õpilased. Kalduvad fanatismile.
- Mega-ajud – heasüdamlikud geeniused. Rahulikud ja abivalmis. Tunned ära prillide ja tugevate sõrmelihaste järgi (arvuti taga toksimisest).
- Vanilla Ninjad – moejüngrid. Piret Järvis ruulib ikka veel, enamasti küll põhikooliõpilaste hulgas.
- Gooti tšikid – hirmuäratav kogus silmameiki ja eranditult puna/must riietus. Sageli ka kuri ja otsekohene pilk.
- Hämajad – sa ei kuule nende suust mitte ühtegi selget lauset. Silmakontaktki on katkendlik tänu hoolsalt ette lükatud tukale. Olek veidi lohisev, kuid pigem heatahtlik.
- 2 ühes (troinoi!) – parimad sõbrannad – sünnist surmani. Kuidas see neil küll õnnestub? Ei tea, kas nende hulk väheneks, kui Superattacki hind tõuseks?
- Aktivistid – mapp kaenlas, alati jooksus, alati kiire ja palju tegemist. Kahjuks on need tegelased liiga tõsiselt hakanud võtma seda kooli kui teise kodu juttu. Neid iseloomustab ka aurav teekruus. Kui raadioruumis avataks dušinurk, siis koliksid nad vist sisse.
- Kambajõmmid – rahvasuus nõ arbuusikandjad. Ühesuguste siilisoengute ja juhvide nõoilmete kogumid, mida tihti peale koridoris kohata võib. Suhtlevad mühatamise teel – vähemalt välismaailmaga.
- Kehakultuurlased – dressid, tossud, muskulaarne ülesehitus. Veel midagi? Pidevalt võistlustel ehk. Hoolimata 8 korda nädalas trennis käimisest, omavad häid hindeid.
- Kaunitarid/ilu-eedid – kenad poisid/tüdrukud, kellele meeldib end teisel korrusel näitamas käia. Tulevikus saavad neist ilmselt hästi lõhnavad trendiinimesed. Alaline naeratus ja kelmikad tukavisked käivad asja juurde.
- Naljamehed – kes pani prügikasti põlema? Kes viskas õpetajat plastiliiniga? Kes teipis ukسلukud? Kes mängis salaja kapis suupilli? Kes alati kui võimalik irvitab ise ja paneb ka teisi naerma? Sageli küll jäävad nende naljad koolieelikute rõõmsate lolluste tasemele.

Maailm on kirju. Ja ongi hea, et meie kooliseinte vahel leidub nii karvaseid kui sulelisi. Kas tundsid end ära? Ära tunne end puudutatuna, see ongi naljaga pooleks.

Toimetus

